

Yousif Abu [Irak] Al Fawz

Kannelmäki

Taikalintu

[Käännös: Marko Juntunen]

(katkelma)

(...)

Olit sinä aamuna yksiksesi, istuit paperin pala edessäsi ja pelasit peliä, joka oli syntynyt hetken mielijohteesta kuten lukuisat muutkin tekosi. Tuon luonteenpiirteen vuoksi monet pitivät sinua kummallisena. Kirjoitit paperille satunnaisia sanoja ja niiden jälkeen välimerkkejä. Pyyhit sitten kaiken paitsi sanat 'muisto' ja 'tulevaisuus'. Mieleesi ei silloin juolahtanut kysyä: miksi? Aloit pyöritellä noita kahta sanaa paperilla, kulahtaneella ruskealla kirjekuorella, jolla sinulle oli ilmoitettu, ettei sinua ollut valittu virkaan, johon olit juuri hakenut. Sinulta puuttui kuulemma joitain kelpoisuuksia, seikka joka mielestäsi olisi voitu sivuuttaa, jos he olisivat todella halunneet auttaa sinua. Vaikka tavallisesti käytit kuivamustekynää, oli kynäsi sinä päivänä vihreä puuvärikynä. Pelkkä sattumako? kysyit itseltäsi.

Tuijotit vihreitä sanoja pitkään ja toistelit niitä äänekkäästi. Sinä päivänä olit kirjoittanut:

Tulevaisuus!!

Muisto!!

Tulevaisuuden muisto!!

Muisto tulevaisuudelle!!

Muiston tulevaisuus!!

Tulevaisuus muistossa!!

Tulevaisuus muistolle!!

Muisto ilman tulevaisuutta!!

Muisto tulev...

Yhtäkkiä revit kirjekuoren palasiksi kuten kymmenet, kukaties sadat paperinpalaset sitä ennen. Olit puhkeamaisillasi itkuun, mutta selvitit pääsi lämpimällä suihkulla, kupillisella kuumaa kahvia ja Kawkab Hamzan

babylonialaislauluilla. Kaikki tuo tapahtui aamulla pienessä kerrostaloasunnossasi pääkaupungin lähiössä. Yllättävä tapaaminen sen sijaan sattui illalla. Muistat sen kyllä hyvin.

Olit tulossa kotisi viisi yli seitsemän paikallisjunalla, koska halusit palata aina aikaisin. Jouduit toistuvasti sepittämään verukkeita ystävillesi selvittääksesi aikaiset poistumisesi. Sinä päivänä sinun ei tarvinnut uuvuttaa itseäsi selityksillä, että odotit mukamas puhelinsoittoa, sillä seurassasi ei ollut ketään, jolta pyydellä poistumisia anteeksi.

Se oli ollut kurja päivä täynnä päämäärätöntä kuljeskelua pääkaupungin kaduilla. Olit sopinut tapaamisen tuttavan kanssa puolilta päivin ja tapansa mukaisesti hän oli saapunut myöhässä. Mietiskelit mahtoiko mies tajuta, että oli asunut vuosikaudet maassa, jossa kaikki sujuu sekuntiviisarin täsmällisyydellä. Eikä hän vielääkään osannut kunnioittaa aikatauluja! Kuinka se ylipäänsä oli mahdollista maassa, jossa ihmiset palvoivat numeroita uskonnollisella hartaudella. Kyse ei ollut yksinomaan ajasta; tuossa maassa kaikki tapahtui täsmällisen numeerisen logiikan taikasauvasta. Ihmisistäkin oli tullut pelkkiä numeroita valtion rekistereihin. Ihminen kaikessa koppavassa turhamaisuudessaan, mahtavuudessaan, oikuissaan, kauneudessaan seisoo puoliksi unessa nuokkuvan virkailijan edessä, joka ryhtyy toimiinsa konemaisella täsmällisyydellä, kysyy henkilötunnusta, painaa muutamaa nappia ja kohta tietokoneen ruudulle ilmestyvät vaadittavat tiedot – jopa viimeisen peräruiskeesi päivämäärä. Olit saanut sen pahaan ummetukseen, joka lääkärin mukaan oli seurausta masennuksestasi.

Sinun oli pakko tappaa aikaasi kuljeskellen yksiksesi taas yhden vieraan kaupungin kaduilla. Olit jo sotkeutunut laskuissasi siitä, monesko paikka se oli outojen kaupunkien ketjussa, joiden kautta olit kulkenut ja jotka olivat jättäneet sinuun jälkensä. Nyt se ei tuntunut miltään. Matkasi ensimmäisten vuosien aikana, katsoessasi uusia kaupunkeja ja uusia kasvoja, ilmeistäsi ja kaikista toimistasi oli kuvastunut yllätys. Nyt asia oli muuttunut yhdentekeväksi, uusi maa, uudet kaupungit, uusi kieli, tuo kaikki tarkoitti yksinomaan uusia kärsimyksiä.

Maanmiehesi oli myöhässä tapaamisesta. Hän oli luvannut sinulle muutamia sanomalehtiä, joista olit toivonut helpotusta yksinäisyyteesi lähiöasunnossasi. Se, että hän ei kunnioittanut sovittua aikataulua, sai sinut ärtymään ja aloit noitua mielessäsi kaikkea mahdollista. Olit vähällä

päästää suustasi kirouksen, joka menneisyyteen kadonneet ystäväsi olisivat kyllä tunnistaneet: ”Kukko, joka ei laula aamulla muuttuu illalla *fasanganiksi!*”. Astelit sinne tänne itsekseksi katujen nimikylttejä tavaillen. Ehkä ne johtaisivat sinut vielä näkemättä jääneeseen museoon tai näyttelyyn. Etsit ihmisten joukosta tuttuja kasvoja, jotka kenties lieventäisivät yksinäisyyttäsi. Kuljit pitkin ruuhkaisia ja autioita katuja. Vilkuilit poissaolevana hahmoasi, joka heijastui kauppojen näyteikkunoista ja katsoit kuin säälien värittämiä kasvojasi yleisten vessojen ja hotellien aulojen peileistä.

Olit kuljeskellut koko päivän ja valehdellut itsellesi, että olit mukamas tutustumassa kaupungin historiaan. Tosiasiassa etsit ketä tahansa, jolla puhua, jotakuta joka saisi rutikuivan sisimpäsi virkoamaan ja tuntemaan asioiden vehreyden, jotakuta joka nipistäisi sinua kuin yllätys ja herättäisi unelmasi, jotka olivat nukahtaneet kärsimystesi kasan alle.

(...)

Yousif Abu al-Fawz: Taikalintu, s.149-153
Arabiasta suomentanut Marko Juntunen
Like, Helsinki, 2000
© Jasem Haddad

